

Take me to the Hilton

☒ Signalement | Natascha Libbert

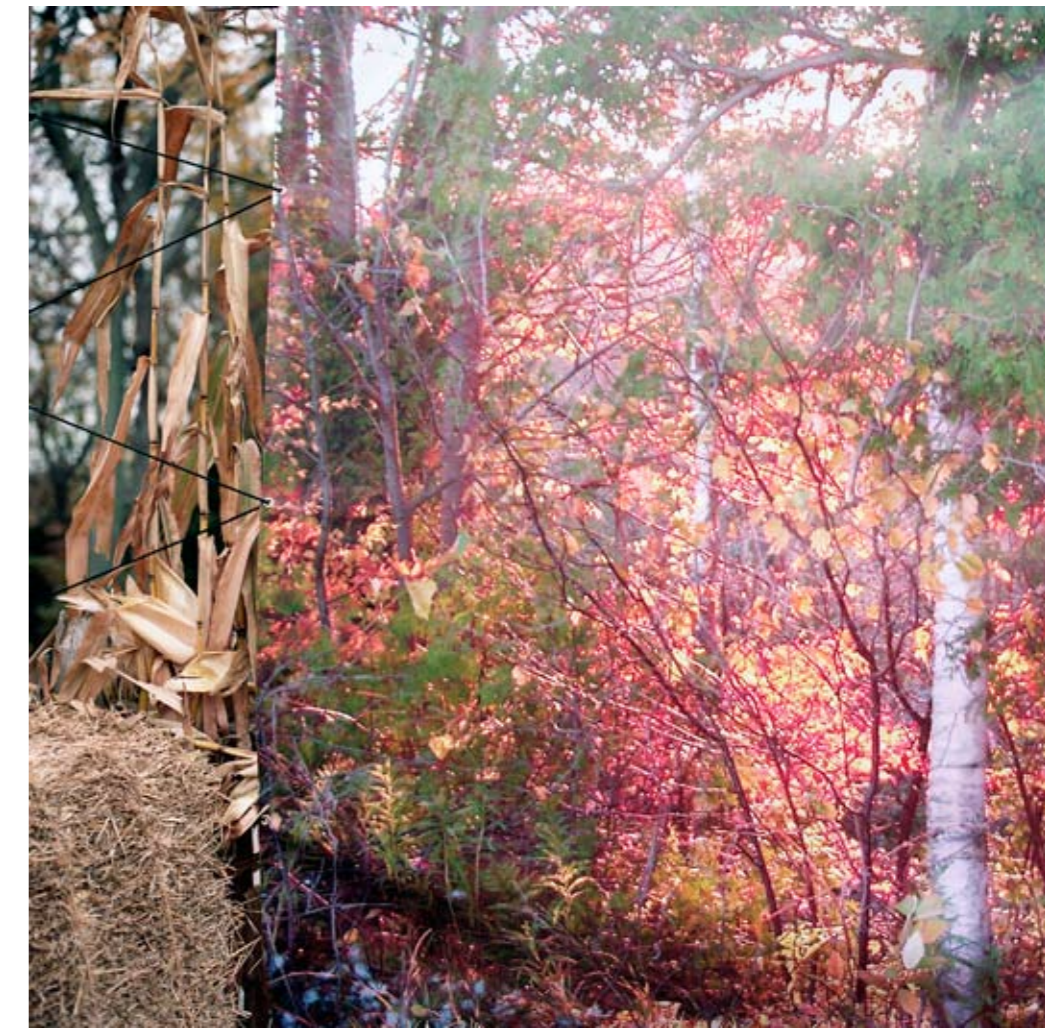
Signalement portretteert jonge kunstenaars die wonen en werken in Nederland. Deze maand is de beurt aan **Natascha Libbert**.

Sandra Spijkerman | De foto's van Natascha Libbert leggen de haarscheurtjes en rimpels bloot in de glanzende vernislaag van het nagenoeg perfecte bestaan.

'Take me to the Hilton': het duurt even voordat je beseft dat het om een slogan gaat van de internationale, gelijknamige hotelketen. Het is reclame voor pure luxe, wereldwijd genieten op niveau. Een betere titel had fotograaf Natascha Libbert (1973) niet voor haar eindexamenproject, tevens boek, kunnen bedenken. Libbert trok er in juni 2009 direct de aandacht mee. Het *NRC Weekblad* publiceerde enkele foto's en haar werk werd geselecteerd voor de expositie 'Best Graduates 2009' bij galerie Ronmandos in Amsterdam. Afgelopen voorjaar waren haar foto's te zien op de tentoonstelling 'Now or Never' in het GEM, bij het Haagse Liefhartje en De Grote Witte Reus exposeerde ze met Krista van der Niet (1978) en ze werd door Galerie Van Kranendonk, eveneens in Den Haag, uitgenodigd voor de groepstentoonstelling 'Particulare 3'. En dat allemaal binnen één jaar. Wat maakt Libberts foto's zo bijzonder?

Tijdens het interview ligt een door haar vervaardigde Ansichtkaart tussen ons in. Daarop een magistrale foto van een forse man zittend op een terras van een restaurant of hotel ergens aan een Aziatische kust. De man ziet er rustig en voldaan uit. "Ik heb deze man gefotografeerd omdat hij er zo tevreden uitzag. Maar toen ik hem dat even later zei, antwoordde hij dat hij het daar haatte en dat hij niet kon wachten om Manilla te verlaten. Het bleek een beetje humeurige, blanke Zuid-Afrikaan te zijn."

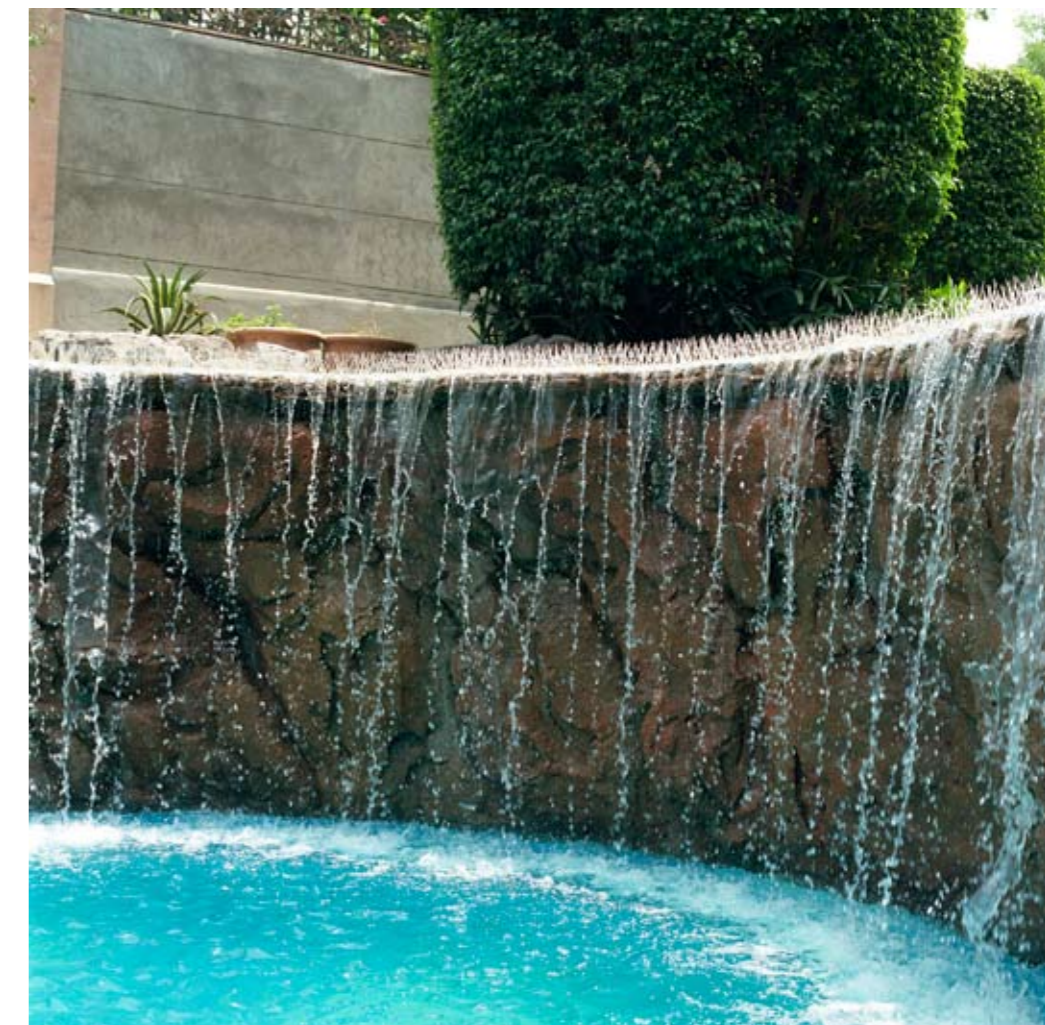
Dat verhaal maakt deze foto alleen maar sterker en raakt tegelijk de kern van Libberts werk. Die kern ligt besloten in het grote contrast tussen de keurig afgerokte hotelstoelen en de kaki shorts met zwarte badslippers van de man. De aankleding van de stoelen en tafels suggereert immers dat daar chique en luxe diners of lunches plaatsvinden. Niet direct gelegenheden waar je in shorts verschijnt. Het is niet voor niets dat Libbert in haar interessante eindscriptie *Is this really us?* de veelzeggende uitspraak citeert van de Duitse filmregisseur Werner Herzog (1942): 'Our civilization is like a thin layer of ice upon a deep ocean of chaos' (Onze beschaving is als een dun laagje ijs op een diepe oceaan van chaos).

← Natascha Libbert, view, 2009

↑ Natascha Libbert, #3, 2008

↓ Natascha Libbert, waterfall, 2009

↑ Natascha Libbert,
sanseveria, 2009

↓ Natascha Libbert,
manilla man, 2008

“Ik manipuleer of ensceneer niks...”

STEWARDESSENBESTAAN

Libbert is niet altijd fotograaf geweest. Pas na de Hogere Hotelschool en verschillende banen, onder andere in de reclamewereld, besloot ze zich aan te melden voor de afdeling Fotografie van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten Den Haag. Om de studie te kunnen bekostigen en om veel te kunnen reizen werd ze parttime stewardess bij de KLM. Dat alles, samen met haar jeugd als expat, blijkt een belangrijke voedingsbodem voor haar werk. “Doordat ik in mijn hele jeugd overal heb gewoond, heb ik heel goed geleerd hoe ik mij moet aanpassen. Onbewust heb ik daarvoor altijd naar het gedrag van mensen en groepen gekeken. Die ervaring gebruik ik nu in mijn werk als stewardess én in mijn fotografie.”

Sinds het begin van haar studie fotografeert Libbert wereldwijd details van het stedelijke leven. Eerst zijn dat nog series uit een afzonderlijk land. In het derde jaar ging zij zich concentreren op hoe wij onze werkelijkheid beleven. En hoe esthetiek daaraan invulling geeft. “Ik had een foto genomen van een voortuin in Monnickendam. Toen kreeg ik het idee dat mensen denken: ‘Als ik mijn tuintje zo aanhark en daar een paar bomen neerzet, dan is alles in orde. Dan is het leven oké.’ Dat gedrag vormde voor mij het uitgangspunt.” Dat resulteerde uiteindelijk in de publicatie *Take me to the Hilton*, waarin ze met foto’s van over de hele wereld haar thematiek verbeeldt.

Met haar 6 x 6 Hasselblad-camera snijdt Libbert stukjes uit de realiteit. “Ik manipuleer of ensceneer niks. De wereld is van zichzelf al gemanipuleerd genoeg. Ik zoek juist plekken op waar dat zichtbaar is. In Caïro heb ik bijvoorbeeld een hoteltuin gefotografeerd die half in de woestijn lag: mega geconstrueerd. Het licht is heel belangrijk. Ik druk af als het eruit ziet als een filmstill. Daardoor twijfelen toeschouwers wel eens.” Ook achteraf bewerkt ze haar foto’s niet digitaal. Althans niet anders dan je voorheen in een doka zou doen: een beetje doordrukken of juist overbelichten. Wat intrigeert is de onderwerpskeuze zelf, de uitsneden die ze maakt en bovenal de manier waarop ze met een serie foto’s een verhaal probeert te vertellen.

“Ik vind vooral interessant wat voor onuitgesproken afspraken aan schoonheid en esthetiek ten grondslag liggen. Over hoe dingen eruit zouden moeten zien. Ik denk dat schoonheid voortkomt uit de behoefte aan een ideaalbeeld, een verlangen. Met mijn foto’s bevraag ik die behoefte en de waarde die aan deze schoonheid en esthetiek wordt toegekend.” Gezien haar achtergrond in het hotelwezen en haar stewardessenbestaan is het

...de wereld is van zichzelf al gemanipuleerd genoeg.”

niet zo gek dat de wereld van luchthavens, hotels, lounges en resorts prominent in beeld is. Het is een klinkende metafoor voor de maakbaarheidsdrift die de materieel ingestelde westerse mens eigen is.

KWETSBARE MENS

Opvallend genoeg fotografeert Libbert nu juist die plekken of stukken waar de zo begeerde schoonheid scheurtjes begint te vertonen, of die doorgaans buiten het zicht worden gehouden, zoals het werk van de tuinman. Daardoor ontstaat er vervreemding. Op dat punt gaat de toeschouwer zich vragen stellen. En dat is precies wat zij wil.

“Ik verbaas mij erover dat mensen zo weinig nadenken over hōe dingen tot stand komen. Dat ze zo weinig vragen stellen bij wat ze zien. In een miljoenenstad als Bangkok ruiken ze de stank van de sloppen wel, maar het lijkt toch belangrijker om te gaan shoppen.” Overigens probeert Libbert in haar foto’s niet de wereldproblematiek aan te kaarten. Dit in tegenstelling tot de stereotype beelden van sommige documentaire fotografen. Zij probeert de kijker zelf tot zijn vragen te laten komen.

Daarmee past Libbert goed binnen de nieuwe generatie fotografen, zoals die zich presenteerde op tentoonstellingen als ‘Quickscan #1’ in het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam. Ging het de voorgaande generatie fotografen – zoals Thomas Struth (1954), Rineke Dijkstra (1959) en Andreas Gursky (1955) – om het meest perfecte en vooral esthetische beeld waarbij ze de subjectiviteit ervan zoveel mogelijk verdoezelden, de jongere garde maakt die subjectiviteit zichtbaar. Hun beelden zetten je aan het denken. Als er bij hen al sprake is van schoonheid, dan moet je daar als kijker wat mee.

Dat geldt zeker voor Libbert. Haar beelden spreken van een gecultiveerde esthetiek die indirect iets zegt over hoe kwetsbaar een mens is – en hoe hij houvast probeert te vinden in de manier waarop hij de materie om zich heen naar zijn hand zet. ■

Take me to the Hilton, Natascha Libbert (fotografie), Renate Boere, Michel van Soest en Marieke Houwers (ontwerp), Jurriaan van Kranendonk (essay), 2009, eigen beheer, oplage 300, paperback, 56 pag., EN, € 25,00

Het boek *Take me to the Hilton* is nog beperkt verkrijgbaar bij Liefhertje en De Grote Witte Reus (Den Haag), FOAM (Amsterdam), Nederlands Fotomuseum (Rotterdam), Van Stockum (online) en Schaden Books (online).
Zie ook: www.nataschalibbert.nl

↑ Natascha Libbert,
air show, 2008

↓ Natascha Libbert,
man washes car, 2008

Courtesy de kunstenaar en
Galerie Van Kranendonk

